

על רקע המרחבים החוליים והאינסופיים של הנגב, מצטיירת שדרות: קטנה ואפלולית. בלי הבהק הגרגירי של הנגב. עיירה נחבאת וחשוכה.

את אחותי אני מבקשת. כנראה שבמדבר לא אמצאנה, לשממה לא הלכה. אולי אל שאון העיר: עיר מלאה במכוניות, קרביים פרושים, מזוודים בשחור שמנוני - אולי שם מצאה את מקומה. שטויות. שטויות מה שאני אומרת. ניצה נקטפה-הלכה-לעולמה-הסתלקה-נהרגה-מתה. לא "חזרה בגלגול אחר", לא ניצה.

מחר מחרתיים אקבל תשובה, יוהר יפוקק אצבעות, פיסות עור ינשרו והוא יביע רעתו: "נחמדה, לא מזיקה בכלל" ודורית תהנהן: "כן. רק נראה לי שיהיה לה קשה עם האידיאלים, עם העקרונות, השיתופיות."

"התקבלת." תבשר דורית. להגיד לא אני לא מסוגלת. אעשה את כל מה שיידרש. לזווד, לגרו, לתקן, לבנות שולחן. אבל עכשיו, כל מה שאני רוצה זה לעצום עיניים ולישון. בלי רכבות לילות שמטרידות את העפעפיים העצומים. בלי קולות ומראות שהזמנו מראש. לישון אני מבקשת, שעות של שינה שיחבקו אותי, עד אינסוף.

גלית דהן קרליבך זכתה בפרס היצירה על-שם לוי אשכול 2014

דוד ברבי

לנהל את הסכסוך

ימי שָׁמֶם לְנַהֵל אֶת הַסְּכֻסָּף עִם עֲצָמִי
אֲנִי יְהוּדִי עֲרָבִי וְאֶף שְׁמַבִּין תְּרַבִּיּוֹת רַבּוֹת זֹהֵי תְּרַבּוֹת אֲמִי וְלֹא רוֹצֵה לְהִיּוֹת מְסַכְסָּף אֶתְּךָ
ימי שָׁמֶם לְנַהֵל בְּשָׁמִי אֶת הַנִּיּוֹהִילִיזְם הָאֲמוּנִי שְׁלֶהֶם
שׁוֹמֵעַ אֲנִי אֶת הַשִּׁיחַ הַתְּדַשׁ הַנָּה וְרוּחִי מִתְקַצֶּרֶת
רוֹאֶה אֶת מְגַלְשׁוֹת הַמְחַשְׁבָּה מְדַבְּרִיקוֹת עֲצָמִן לְקַצֵּב הַזְּמַן וְאֶף שְׁצִלְיִלִי הַמוֹאֲזִין טוֹבִים יוֹתֵר בְּאֲזִנִּי מְצִלְיִלִי
הַפְּעָמוֹן וְאֶף שֶׁהִפְכוּ הָרֵאשׁוֹנִים לְתַנִּי תְּפִלָּה וְהַשְּׁנִיִּים לְמַבְשָׁרִי הָאֶסוֹן הַנָּה אֲנִי רוֹאֶה בְּדַמְיוֹנִי אֶת הַחֶרֶבָה

נשאר בשקט

אֲנִי נִשְׁאָר בְּשָׁקֵט, וּמַחְנֵק הַגְּרוֹן
מִשְׁתַּחֲרָה,
וְהַמְּלִים נִשְׁאָרוּ שָׁם בְּתוֹךְ הַזְּכָרוֹן
שִׁיּוֹם אֶחָד יִחַדֵּל
מֵאוֹת אֲלָפֵי מְלִים נִשְׁאָרוּ תְלוּיּוֹת.
אֶט-אֶט מְחַבְּשֵׁת הַלְחָה וְהַחִיִּים עֲצָמִם,
וְאֲנִי מְרַגֵּשׁ נִרְדָּף עַל יְדֵי הַמְּחָר
לְפַעֲמִים, כְּשֶׁהַשָּׁקֵט גּוֹבֵר אֲנִי מְרַגֵּשׁ
שֶׁהוּא קְרוֹב

תרנגול חופר

כְּמוֹ הַתְּרַנְגוֹל חוֹפֵר
לֹא שָׁמִים לֵב
אֶלָּא עֵפֶר
עַל עֲצָמָנּוּ,
מְדַלְּלִים אֶת הָאֲוִיר
עַד מַחְנֵק
וְצוֹנְחִים לְתוֹךְ חֶשֶׁף
בְּלִי דַעַת אֶת הַמְּחָר.

שיר דָּאָדָא

טְרִיקַת דָּלֵת צָבַע טְרִי רוּחַ חֲמָה מוֹתַחַת עוֹר
שָׁקֵט בְּכַנְפֵי צְפוּרַי אִישׁ צוֹלַע לְעֵבֶר כְּכֹר יִבְשָׁה
נַעַל בּוֹדְדָה מְחַפֶּשֶׁת אַחוֹת וְדָרָךְ בְּרֶכֶר נִמְרַחַת
עַל שְׁטִיחַ אָדָם
שְׁלִשָׁה אֲנָשִׁים מְחַפְּשִׁים אִשָּׁה אַחַת
וְנִעְרִים צְעִירִים קוֹפְצִים בְּתוֹךְ עֶרְסֵל צְבֻעוֹנִי